

[Axel Kristensen.]

denne Industriproduktion, i Januar Maaned maatte bruges 25 pCt. flere Arbejdstimer. Det er da rigtigt, at hvis man skal kunne faa Produktionen yderligere op i dette Land, og hvis man skal kunne indhente noget af den Produktion, der er tabt i Krigsaarene, vilde der blive Tale om en saadan Beskaeftigelse, at den Mangel paa Arbejdskraft, vi allerede har, vilde blive meget kraftig. Det vil derfor ikke alene være urimeligt at opretholde Arbejdsfordelingsloven, men det vil være nødvendigt at fjerne den, hvis man overhovedet skal kunne faa en Produktion, der blot i nogen Maade skal kunne genskabe de Tilstande, vi havde før Krigen.

Sp. 2857 siger det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, at det er nok muligt, at en Del af dem — altsaa de Arbejdere, der er paa Arbejdsfordeling — under de nuværende Forhold kan finde Arbejde andetsteds, men det er ikke altid muligt. Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen siger hermed, at nogle af dem, der nu gaar paa Arbejdsfordeling, savnes ved Arbejde andetsteds, for ellers vilde de jo ikke kunne faa Arbejde andetsteds, og det maa betyde, at Arbejdsfordelingsloven giver en formindsket Produktion. Men dette forekommer mig at være et meget stærkt Argument for, at Loven skal falde bort. Danmark har ganske bestemt ikke Raad til at lade Produktionslivet mangle Arbejdskraft og samtidig betale denne Arbejdskraft Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Jeg kan ikke lade være med at gøre opmærksom paa, at midt i 30erne, da Arbejdsløsheden var meget, meget større end nu, lod Ministeriet Stauning undersøge, hvorvidt det var betimeligt at skabe en Arbejdsfordelingslov, men man undlod at gennemføre en saadan. Det er altsaa her som i saa mange andre Tilfælde, at der er meget stor Forskel paa Socialdemokraternes Standpunkt som Regeringsparti og som Opposition. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, naar han taler om, at man ikke maa hindre Folk i at blive fast knyttet til de Virksomheder, hvori de arbejder, at naar man i en Periode med meget større Arbejdsløshed end den, man har nu, ikke gennemførte en saadan Lov, forekommer det mig mærkeligt, at det skulde kunne anvendes som et Argument i en Periode, hvor det er vitterligt, at mange Virksomheder slet ikke kan faa Arbejdskraft til at producere den Mængde Varer, de har Raavarer til, og som de har solgt og har Ordre til.

Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen talte første Gang om — og det gjorde han ogsaa i Dag —, at det er umuligt at faa Raastoffer frem i et saadant Omfang, at der kan blive normal Produktion. Jeg har allerede nævnt, at Industriproduktionen nu er lige saa stor som i 1938, og jeg er samtidig enig med det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen i, at man ikke kan faa Raavarer i samme Mængde som før, men saa maa det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen ogsaa være enig med mig i, at dette jo ikke betyder et formindsket Forbrug af Arbejdskraft i alle Tilfælde. Naar vi til Landet af f. Eks. udenlandsk Brændsel kun faar den halve Tilførsel af, hvad vi plejede at faa, betyder det et meget stort Forbrug af Arbejdskraft i Moser og Brunkulslejer. Naar vi ikke kan faa indført ret mange Metervarer til Beklædning, men kan faa Bomuld og Uld til Spinderierne, kommer Arbejderne paa 2—3 Holds Skift, og vi faar en Overbelastning af Produktionen, altsaa et meget større Forbrug af Arbejdskraft, end hvis vi havde normale Tilførsler. Det er derfor, vi trods Mangel paa en Masse Raavarer i Dag har en større Beskaeftigelse end den, der svarer til Tiden før Krigen, i Forhold til de Raavaremængder vi har, og der er ingen Sandsynlighed for, at vi skal vende tilbage til de normale Tilstande. En hel Masse af de Virksomheder, der leverede Varer til Danmark eller andre Markeder, eller hvortil vi leverede Varer, er gaaet ud af Sagaen som Leverandører eller som Kunder, og det vil sige, at Danmark i en Mængde Tilfælde kommer til at producere Varer, som vi før indførte, og at Danmark har Muligheder for at erobre Markeder, vi ikke havde før, fordi de normale Leverandører til disse Markeder ikke mere findes. Men det vil atter sige, at det vil være helt forkasteligt at binde Arbejdskraft gennem en Arbejdsfordelingslov til Virksomheder, fordi man i 1939 beskæftigede disse Mennesker ved Virksomhederne. Der skal ske en Flytning og en Omskoling af en Masse Arbejdskraft, hvis vi skal udnytte de Muligheder, der er, og denne Omskoling maa ikke sinkes af en Arbejdsfordeling, ganske særlig fordi det selvfølgelig er de bedste Folk, der gaar paa Arbejdsfordeling. En Virksomhed gør alt, hvad den kan, for at beholde sine bedste Folk, fordi det er en Værdi at have dem. De, der er paa Arbejdsfordeling, vil være de bedste, og det er de bedste, der vil kunne lade sig omskole til andet Arbejde. Hvis man derfor ikke ser paa de enkelte Arbejdsgiveres Interesse, men paa Helhedens Interesse — og det er det, man maa